07.11.2010.g.

Htio sam pisati o prekrasnom osjećaju koji me držao neki dan kada sam išao na misu. Ali nisam odmah sjeo da osjećaje prenesem na kompjutor, i ono lijepo, one riječi koje su samo navirale, otišle su svojim putem. Tako mi je krivo ali zlo se uvijek pobrine nekim novim načinom da mi uzme riječi. Pa i ja sam tome kriv, normalno. Moram se moliti i više truditi. A što mi se dogodilo? Ja do sada nisam nikada čuo da je neko rekao kako je s pjesmom ušao u crkvu . A ja sam taj dan u našu crkvu na jutarnju misu ušao s pjesmom. Pjevušio sam pjesmu u sebi kada sam išao prema crkvi. Na misu dođem pola sata prije da se pomolim Krunicu. Idući prema ulaznim vratima počeo sam pjevušiti pjesmu "ispod glasa". "SAMO
DA
TE
DOTAKNEM
I
DODIRNEM
HALJINE,
MOJE
SRCE
BILO
BI
CIJELO
SVE
RANE
BI
NESTALE.
SAMO
DA
TE
DOTAKNEM…". Kada sam ušao u crkvu mislio sam dalje pjevušiti u sebi jer je netko sigurno u crkvi pa da ljudima ne bude neugodno kada ja uđem s pjesmom.
A ono u crkvi još nije bilo nikoga. I ja samo pojačam svoj glas te je crkvom je počeo
zvoniti moj glas
"SAMO
DA
TE
DOTAKNEM
I
DODIRNEM

HALJINE,
MOJE
SRCE
BILO
BI
CIJELO
SVE
RANE
BI
NESTALE.
SAMO
DA
TE
DOTAKNEM
I
DODIRNEM
HALJINE
MOJE
SRCE
BILO
BI
CIJELO,
SAMO
DA
TE
DOTAKNEM".
Dok sam tako pjevušio pogled mi se nije skidao s kipa našeg Gospodina Isusa Krista iznad oltara.

Ma, sada me prolaze trnci, dok vam ovo pišem, koja je to milina bila. Kako sam bio pun radosti i miline. I suza i smijeha. SAMO DA TE DOTAKNEM. Okrenu sam pogled u svoju prošlost i sadašnjost tražeći što bi me to tako moglo ispuniti kao tih par minuta s mojim Gospodinom. Ništa. Odgovor tako jednostavan i istinit. Ništa. SAMO D
A
TE
DOTAKNEM.
A On je dotaknuo mene i ja samo žudim za njim.

I tu mi sada nedostaju one silne riječi koje su u tim trenucima izvirale iz mene. Moram si kupiti onaj magnetofon ili kako se već zove da mogu odmah snimiti one osjećaje i riječi u takvim trenucima da ih mogu podijeliti s vama. SAMO DA TE DOTAKNEM I DODIRNEM HALJINE …